

de Catalunya en relació amb els reials decrets 904/1985 (creació de l'Organisme Nacional de Loteries i Apostes de l'Estat, ONLAE), 1360/1985 (autorització de l'explotació de la «Loteria Primitiva») i les resolucions de l'ONLAE de 20 de gener de 1988 (creació de la modalitat «Bono-Loto») i de 27 de setembre de 1993 (creació del concurs extraordinari «El Gordo de la Primitiva»). En aquestes tres sentències el Tribunal va concloure que la competència controvertida correspon a l'Estat, en la mesura en què la «Hisenda General» no només inclou ingressos tributaris, sinó també els altres ingressos que organitza, genera i gestiona l'Estat mitjançant un monopoli fiscal.

En segon lloc (FJ 4) el Tribunal manifesta que les comunitats autònomes disposen de potestat tributària pròpia, reconeguda a l'article 153.2 CE, malgrat que aquesta no es configura constitucionalment amb caràcter absolut, sinó sotmesa a límits intrínsecs i extrínsecs, alguns dels quals deriven de l'articulació de l'àmbit competencial, tant en l'aspecte material com en el financer, que correspon a l'Estat i a les comunitats autònomes. Des d'aquest punt de vista, la competència sobre el monopoli de la Loteria Nacional, que el Tribunal considera que deriva de l'article 149.1.14 CE, consti-

tueix un límit a la potestat tributària de les Illes Balears, per la qual cosa el que cal comprovar és si l'impost autòndmic desplaça o limita la competència estatal.

El Tribunal considera que la configuració del fet imposable establert a la Llei impugnada (la participació dels particulars en els sorteigs) determina que l'objecte de l'impost resulti ésser el mateix objecte econòmic del monopoli, ja que aquesta participació és la que en nodreix tots els fons. Si aquesta participació se sotmet a un impost autòndmic, el qual només depèn, en tota la seva regulació, de la Comunitat Autònoma, es conclou que els rendiments de la Loteria de l'Estat podrien dependre en gran mesura d'aquella Comunitat, la qual cosa evidenciaria la invasió competencial al·legada per l'Estat.

Per aquests motius, el Tribunal declara la inconstitucionalitat de la Llei impugnada i, de manera consegüent, la del Reglament que la desenvolupa, motiu pel qual no es considera necessari fer cap pronunciament relatiu a la titularitat de la competència controvertida en el conflicte acumulat a les actuacions sobre el recurs d'inconstitucionalitat.

Pere Sol i Ordís

Sentència 59/1995, de 17 de març (BOE de 25 d'abril). Conflicte de competència 81/1987, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb el Conveni de finançament d'operacions de rehabilitació d'habitatges de promoció pública, concertat entre el director general de l'Habitatge del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme i el regidor-president del Patronat Municipal de l'Habitatge de l'Ajuntament de Barcelona.

Ponent:

Julio Diego González Campos

L'objecte d'aquest conflicte és un conveni entre l'Estat i l'Ajuntament de Bar-

celona, subscrit per desenvolupar l'Acord econòmic i social, que regula els criteris als quals s'han de subjectar els convenis específics de finançament conjunt d'actuacions de rehabilitació d'habitatges de

protecció oficial. Aquest conveni marc fixa l'import que aportarà l'Estat, i atribueix al Ministeri d'Obres Públiques determinades competències de gestió i fiscalització: en concret, rebre documentació de les promocions, de l'adjudicació provisional de les obres i del programa d'execució, i qualsevulla informació que cregui necessària, i transferir a l'Ajuntament de Barcelona els recursos compromesos per l'Estat.

La Generalitat impugna aquest Conveni perquè opina que la consideració de l'Estat com a competent per a totes aquestes activitats d'execució, a part de no poder justificar-se en un suposat *spending power*, excedeix clarament l'àmbit de les bases i la coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica (article 149.1.13 CE), i es vulnera la competència exclusiva de la Comunitat Autònoma en matèria d'habitatge (article 9.9 EAC), reforçada, a efectes interpretatius, pel Reial decret 2626/1982, d'1 d'octubre, sobre traspass de funcions i serveis de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria de promoció pública de l'habitatge.

L'advocat de l'Estat, per la seva banda, fonamenta la reserva de facultats a l'Estat en els apartats 1 (condicions bàsiques de la igualtat de drets, en relació amb el dret a l'habitatge reconegut a l'article 47 CE), 11 (bases de l'ordenació del crèdit) i 13 de l'article 149.1 CE.

El Tribunal comença recordant que la seva jurisprudència estableix que la facultat de despesa pública no és un títol competencial autònom en favor de l'Estat, i que l'article 149.1.1 CE no afegeix atribucions suplementàries en matèria d'habitatge a les que l'Estat ja té sobre la base dels apartats 11 i 13 del mateix article.

El Tribunal rebutja igualment l'al·legació en aquest cas de l'article 149.1.11 CE, ja que en aquest Conveni no s'està procedint a la regulació de l'estructura, organització interna, funcions o aspectes fonamentals de l'activitat dels intermediaris financers, que són els continguts encabibles dins les bases de l'ordenació del crèdit segons la jurisprudència constitucional precedent. Quant a l'article 149.1.13, el Tribunal considera que empara la intervenció de l'Estat en la promoció de l'habitatge, pels seus considerables efectes en el sistema econòmic, tal com havia afirmat anteriorment; però que no autoritza l'Estat a realitzar directament activitats de gestió en aquest cas, ja que no es donen els requisits que preveu la doctrina del Tribunal per a la gestió centralitzada de subvencions en matèries en les quals existeixi una concurrència competencial, com és el cas de l'habitatge: imprescindibilitat per assegurar la plena efectivitat dels ajuts, per evitar que se sobrepassi la quantia assignada globalment per l'Estat i per garantir iguals possibilitats d'obtenció en tot el territori nacional.

La decisió del Tribunal Constitucional es limita a reconèixer a la Generalitat la titularitat de la competència de gestió atribuïda a l'Estat en el Conveni, sense procedir a anul·lar les transferències de recursos de l'Estat a l'Ajuntament de Barcelona realitzades en execució del seu compromís, justificant-se en la defensa dels interessos generals, que podrien resultar afectats per la incidència d'aquesta decisió en exercicis econòmics ja tancats i els drets dels particulars receptors de les subvencions.

Jordi Freixes